

slige Ting; men ved Siden af bestod omtrent 1 pct. af Ladningens Værdi i Haandvaaben, der formodentlig vare bestemte til Sydstaterne, og Følgen deraf var, at der opstod Mistanke om, at naar Skibet var kommet til Bahamaerne, skulde det der løse hele sin Ladning, og Ladningen derefter føres over til et andet Skib, en Blokadebryder, som skulde søge at gaa ind i en af Sydstaternes Havne. Skibet var altsaa mistænkeligt, og det blev fra London angivet for den amerikanske Regering, hvorefter en af dets Krydsere blev sendt ud, fandt det og opbragte det. Skib og Ladning bleve nu fældede efter kendelse af en Priseret i New-York. Der blev appelleret til den nordamerikanske Højesteret, og denne erkendte, at Skibet kun var bestemt til neutral Havn paa Bahamaerne, hvorefter den gav Skibet fri, men om Ladningen påastod Højesteret, at den dels var Kontrabande og dels bestemt til i et andet Skib at gaa til de sydamerikanske Stater, og den blev derfor fældet, idet Retten udfalte, at Kaffen var en, selv om der standsedes og blev omladet paa Bahamaerne. Men hvis det Princip skal gennemføres, saa ville ærede Medlemmer se, at Pariserkonventionen vinder ind, at det ikke faar stor Betydning, naar den siger: „frit Flag, frit Skib; neutralt Skib dækker fjendtlig Ladning.“ Det fremgaar deraf, at uagtet et Skib er bestemt fra neutral Havn til neutral Havn, kan det tages i aaben Sø og dømmes for Blokadebrud, og det uheldige er, at ikke alene dømte den amerikanske Højesteret saaledes, men da England protesterede og underkastede sig Voldgift, og der blev nedsat en Voldgiftsret, der bestod af en Amerikaner og en Engländer og en Italiener som Opmand, gav denne Voldgiftsret den amerikanske Højesteret Medhold. Altsaa, naar der er Krig i Europa, og vi have et Skib under Væjs fra Amerika med en Ladning, adresseret til Aarhus, saa kan det hænde, hvis det f. Eks. har Varer om Bord for Tyskland, og Blokade er erklæret for alle nordtyske Havne, at det bliver opbragt af en krigsførende Magts Kapere eller Krydsere, der føre det til en af deres eget Lands Havne, anklager det for Blokadebrud under Påastud, at Ladningen i Aarhus er bestemt til at overføres i en Blokadebryder, det bliver

dømt og fældet af en Priseret, alt i Overensstemmelse med den amerikanske Dom over Skibet i Bahama. Og saa maa vi erindre, at naar et Skib opbringes af en Krydsere eller en Kaper, da bringes det for en Priseret i det pågældende Land, og denne Ret er sammensat af selve den krigsførende Magts Indvaanere. Der haves saaledes ingen Sikkerhed for, at neutralt Skibe kunne blive retfærdig bedømte. Dertil kommer der den uheldige Omstændighed, at Besætningerne i de fleste større Magters Orlogsmænd eller Kapere, hvis de bruge saadanne, have Ret til Prisepenge, saa at Besætningerne paa disse Skibe og selve Befolkningen ere stærkt interesserede i at se paa en saadan Sag med de Øjne, at det gælder om at bringe det mest mulige ud af den. De neutralt Magter have altsaa ingen stor Udsigt til Retfærdighed eller til at blive upartisk dømte af en saadan Priseret. Historien giver tilstrækkeligt Vidnesbyrd om sligt fra det sidste Aarhundrede. Jeg bemærkede før, at jeg havde Grund til at tro, at dette Spørgsmaal vilde blive fremdraget i andre europæiske Landes parlamentariske Forsamlinger i Aar. Det er allerede i Fjor blevet fremdraget i den tyfste Rigsdag af dennes Vicepræsident Dr. Baumbach. Han fremsatte Spørgsmaalet, idet han opfordrede Rigskansleren til at række Haand til, at Krigen reguleredes paa Søen, saaledes at den private Ejendomsret blev ukrænkelig paa Søen i Krigstilfælde, idet han motiverede, omtrent som jeg her har fremsat det, at man maatte anse den Regel, der var fastsat ved Pariserdeklarationen, for utilstrækkelig. Blandt andet fremtog Dr. Baumbach i den tyfste Rigsdag ogsaa dette, at efter at det ved Pariserkonferencen er ophævet for de europæiske Nationer i Tilfælde af Krig at kunne føre Krigen mod hinandens Handelskibe som forhen, da den væsentlig var overladt til Kapere, er der nu af Magterne bygget Krydsere bestemte til dette jamme Brug, særlig hurtige Skibe, for et Beløb, der vel nu udgør henimod 100 Mill. Kr. Det er betydelige Værdier, som altsaa, om man end er nok saa stærk Tilhænger af at opretholde Muligheden for Krig i Europa, vilde kunne spares for Befolkningen, saafremt Ejendomsretten var anerkendt paa Søen, ukrænkelig. Man kunde da spare